

Agro Nyt

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

årgang 14 nr. 8

august 2002

PRÆSIDENT LAROUCHE

Det næste præsidentvalg i USA kan meget vel sende den demokratiske præsidentkandidat og økonom Lyndon LaRouche ind i Det hvide Hus. Eller i hvert fald i nærheden af det. Den amerikanske befolkning er dybt rystet over den økonomiske krise. Faldet fra den såkaldte »Nye Økonomi« og dens lettjente velsignelser til finanskrisens kulsorte virkelighed har været brat og brutalt. Formuer er forduftet som dug for solen, og de første pensionister er allerede blevet tvunget ud af deres otium og tilbage på arbejdsmarkedet for at skaffe brød på bordet. Derfor vil et stort flertal i den amerikanske befolkning nu hellere høre konkrete forslag til en løsning af krisen, end de evindelige forsikringer om, at den amerikanske økonomi er »grundlæggende sund og god«.

*Det er her, LaRouche kommer ind i billedet. Nok har han ved de foregående syv præsidentvalg været en særdeles kontroversiel kandidat, men millioner af amerikanere har hørt ham advare om netop de økonomiske problemer, de nu står konfronteret med. Som den eneste i hele det amerikanske politiske spektrum har han utrætteligt insisteret på nødvendigheden af en tilbagevenden til Franklin D. Roosevelts økonomiske politik. Og det får nu stor politisk betydning. Ledende internationale aviser som *The Wall Street Journal*, *The Financial Times* og *The Guardian* har påpeget, at krisen ikke skal blive ret meget dybere, før et stort flertal i den amerikanske befolkning vil kræve en hurtig genetablering af den form for velordnet kapitalisme med et bevidst socialt ansvar, som Franklin D. Roosevelt stod for.*

Men den internationale finanskrisen kræver indgreb længe inden det næste præsidentvalg. Desværre har George W. Bush med al tydelighed demonstreret, at han ikke besidder det nødvendige politiske og økonomiske overblik. Men han er altså USA's præsident. Og Det hvide Hus er en institution, man ikke kommer uden om, hvis der skal findes en løsning på USA's hjemlige økonomiske problemer og den internationale finanskrisen. Derfor vil LaRouche i de kommende uger bruge sin valgkampagne til at bryde det herskende politiske klima i Washington. De to senatorer John McCain og Joseph Lieberman har med truslen om en uafhængig konservativ kandidat ved næste præsidentvalg holdt Bush-regeringen i et jerngreb siden sommeren 2001. Det er baggrunden for den totale mangel på hjemlig opposition til regeringens katastrofekurs mod et »civilisationernes sammenstød«.

Men nu skal McCains og Liebermans politiske kvæler tag knækkes. LaRouche har kastet hele sin politiske maskine ind for at sikre, at det amerikanske præsidentembedes enorme politiske magt ikke anvendes til en unødvendig krig imod Irak, men i stedet fokuseres på at løse de akutte økonomiske og finansielle problemer, der hærger USA og den øvrige verden.

FINANSKRISEN IND I NY FASE

Juli måned 2002 blev en ubehagelig oplevelse for aktieejere og pensionsopsparere over hele verden. De foregående måneders ubønhørlige glidetur fortsatte, men blev nu tilsat vilde daglige udsving i aktiekurserne, der satte investorenes nerver og mavesække på alvorlige prøver. Den **15. juli** styrtdykkede **Dow Jones-indekset** på børsen i **Wall Street** med hele **439 point**, for så, i den sidste halvanden time, at skyde i vejret som en raket, hvorved dagens tab mirakuløst blev reduceret til »sølle« **42 point**. Miraklet skyldtes næppe »de frie markeds kræfter«, men snarere intervention fra det såkaldte »**Plunge Protection Team**«, **PPT**, »kurskreds-sikringsholdet«, et yderst diskret samarbejde mellem den amerikanske føderalbank, finansministeriet, varebørskommissionen og nøglespillere på aktiemarkedet (se også *Agro-Nyt*, marts '97 og nov. '00). Formålet med PPT er at forhindre altødelæggende nedture på aktiemarkedet, og flere kommentatorer er overbeviste om, at det bærer ansvaret for, at sommerens »glidende krak« endnu ikke er endt i et ordentligt brag.

Den pessimistiske stemning på aktiemarkedene blev drevet af en tilsyneladende uendelig strøm af afsløringer af regnskabssvindel i de største amerikanske børsnoterede selskaber. I begyndelsen af **juli** stod det klart for præsident **George W. Bush**, at skandalerne og kursfaldene var ved at udvikle sig til et alvorligt politisk problem for ham selv og hans regering. Derfor forsøgte han ved flere lejligheder at tale aktiekurserne i vejret ved at forsikre den amerikanske befolkning om, at den amerikanske økonomi er »grundlæggende sund«, og at der vil blive grebet hårdt ind overfor virksomhedsledere, der svindler med regnskaberne. Den **9. juli** dukkede præsidenten op på Wall Street for at tale dunder til erhvervslivet om nødvendigheden af »ansvarlig ledelse«. Men lige lidt hjalp det. Aktiekurserne fortsatte deres nedtur, mens præsidenten talte. Det fik alverdens medier til at sammenligne præsident Bush med hans uheldige forgænger i embedet, **Herbert Hoover**, der under **30'ernes** depression forsøgte at overbevise den amerikanske befolkning om, at »opsvinget ligger lige omkring hjørnet«. Et valgslogan, der skaffede ham et forrygende nederlag til **Franklin D. Roosevelt** ved præsidentvalget i **efteråret 1932**.

Den **23. juli** meddelte repræsentanter for **Den ameri-**

kanske Kongres' særlige undersøgelseskommission, der kulegraver omstændighederne bag elektricitetskoncernen **Enrons** sammenbrud, at storbankerne **Citigroup** og **J.P. Morgan Chase** aktivt havde hjulpet Enron med at bogføre lån som almindelig indtjening. Ydermere, havde de to storbanker videresolgt samme bogføringsfidus til ti andre, unavngivne, selskaber. Denne meddelelse sendte de to bankers aktier ud i noget, der lignede et frit fald. Citigroup, verdens største bank, havde allerede i den foregående uge set sin aktiekapital falde med næsten **25%**. Og regnet fra nytår til midten af juli havde Citigroups aktieejere måttet vinke farvel til hele **120 mia. dollars**. Citigroups aktier er blandt de mest populære blandt de amerikanske småsparere.

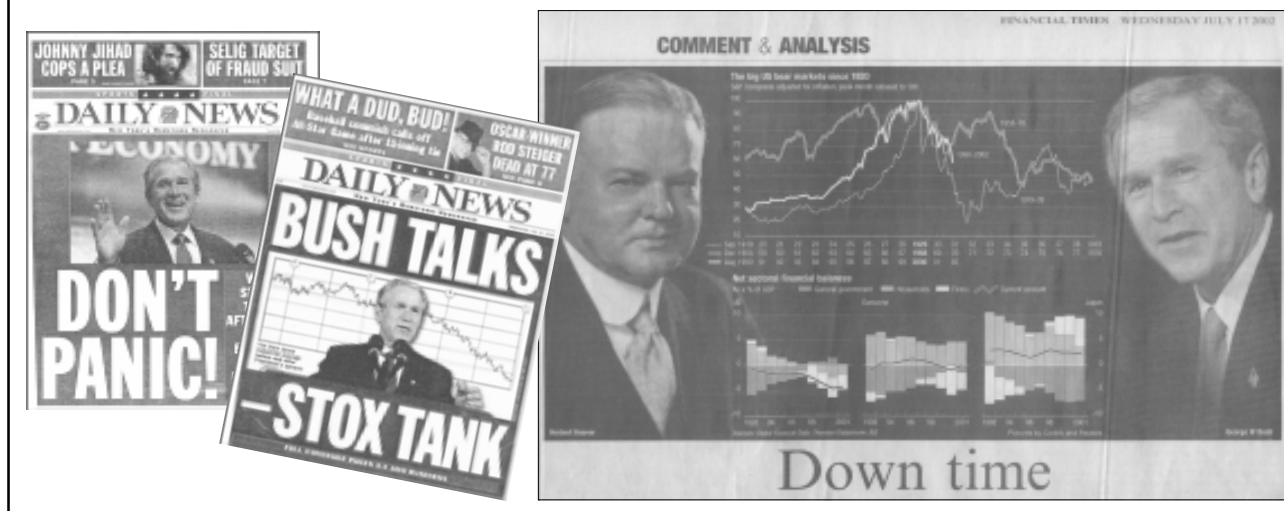
J.P. Morgan Chase's aktier faldt med **18%** til det laveste niveau siden **1996**. Tilliden til bankens aktier var nu lavere end under finanskrisen i **efteråret 1998**, da spekulationsfonden **LTCM's** sammenbrud nær havde trukket de største investeringsbanker med sig i faldet (se også *Agro-Nyt* okt.-nov. '98).

Den **24. juli** nåede finanskrisen et midlertidigt klimaks. Meddelelsen fra kongressens undersøgelseskommission om Citigroups og J.P. Morgan Chase' ulovlige transaktioner havde flyttet fokus væk fra de »almindelige« virksomhedsskandaler over på storbankernes og investeringsbankernes roller. En krise i denne sektor er ensbetydende med en krise i hele det internationale finans- og betalingssystem. Som en kilde i finansverdenen sagde til *Agro-Nyt*: »Vi kan sagtens klare flere skandaler som Enron og **WorldCom**, uden at det ryster finanssystemet, men kommer bankerne for alvor i søgelyset, bryder helvedet løs«.

Og det var netop, hvad der skete den **24. juli**. Rygter om en likviditetskrise hos J.P. Morgan Chase fløj verden rundt. Banken er verdens største udbyder af derivatkontrakter (højtgearede investeringsinstrumenter -red.) og likviditetsproblemer hos J.P. Morgan betyder problemer for hundrede af kontraktmodparter verden over. Risikopræmien for interbanklån skød i vejret, nøjagtigt som man også så det forud for finanskrisen i **efteråret 1998**.

Aktiemarkedene i **Asien** og **Europa** styrtdykkede. J.P. Morgan Chase indkaldte alle sine største forretningsforbindelser til en telefonkonference for at overbevise dem om, at banken var solvent. Hen på eftermiddagen kom

New York, den 10. juni, formiddagsbladet Daily News: Bush taler – aktierne daler. Samme avis den 16. juni: Gå ikke i panik! Den 17. juli, den britiske avis The Financial Times sammenligner George W. Bush med forgængeren under 30'ernes depression, Herbert Hoover.

meldingen om et krisemøde mellem direktøren for **Den amerikanske Føderalbank**, **Alan Greenspan**, finansminister **Paul O'Neill** og formanden for det amerikanske finanstilsyn, **SEC**, **Harvey Pitt**. Lignende krisemøder i centralbanker og finanstilsyn fandt sted verden over.

Pludselig skete der noget. Dow Jones-indekset på Wall Street, som allerede var faldet næsten **200 point**, skød i vejret med **8%**, **488 point**, i løbet af ganske få timer. **Dax-indekset** på børsen i **Frankfurt** svingede fra minus **7%** til plus **3%** i den sidste halve time før lukketid. Kilder i finansverdenen sagde til **Agro-Nyt**, at det var den største koordinerede centralbankintervention, de nogensinde havde set. Plunge Protection Team på Wall Street plus centralbankerne fra de syv førende industrilande, **G-7**, havde været i fuldt sving. Aktierne i Citigroup og J.P. Morgan Chase hentede mirakuløst alt det tilbage, de havde mistet de foregående dage. Centralbankerne havde trukket en streg i sandet. Finanskrisen ville ikke få lov at knække en storbank. Ikke endnu i hvert fald.

I de følgende dage fortsatte man med at give en diskret hjælpende hånd for at stabilisere markederne. Som en kilde sagde til **Agro-Nyt**: »Interventionerne er det eneste, der står mellem os og ragnarok«. Og roen sænkede sig da også delvist over finansverdenen. Men den **31. juli** offentliggjorde det amerikanske handelsministerium en revision af de tidligere fremlagte væksttal for den amerikanske økonomi i **første og andet kvartal 2002** og årene **1999-2001**. Og så fortsatte nedturen på aktiemarkederne.

I **første kvartal** i år var den amerikanske økonomi ikke vokset med de tidligere offentliggjorte **6,1%**, men med **5,0%**, og i **andet kvartal** var væksten ikke **2,4%**, som tidligere påstået, men kun **1,2%**. Dermed blev frygten for et nyt økonomisk tilbageslag atter særdeles aktuelt.

Men det var revisionen af væksttallene for **1999-2001**, der var mest afslørende. I **2001** var den samlede vækst kun på **0,3%**, og ikke **1,2%**, som tidligere påstået. Og der var negativ vækst i **tre** af det års kvartaler, og ikke kun **to**, som man tidligere har hævdet, og som havde været grundlaget for jubelmeldingen om »historiens korteste recession«. Ydermere, begyndte den økonomiske opbremsning allerede i **år 2000**, hvor man tidligere har hævdet, at den økonomiske vækst fortsatte uhindret på trods af **IT-boblens** sammenbrud. Samlet blev væksten **1999-2001** nedskrevet fra **3.1%** til **2,7%**.

Ifølge **Agro-Nyt's** kilder betyder den dramatiske revision af væksttallene et alvorligt knæk i tilliden til de offentlige amerikanske statistikker. Der breder sig nu en frygt for, at de amerikanske myndigheder manipulerer lige så groft med deres regnskaber, som de store private selskaber (hvilket den amerikanske økonom **Lyndon LaRouche** har advaret om i årevis *-red.*). Under alle omstændigheder skal alverdens økonomer nu i gang med en total revurdering af fremtiden for den amerikanske økonomi.

Hermed er den internationale finanskrise gået ind i en hel ny fase. Fokus ligger ikke længere isoleret på virksomhedsskandalerne, men er flyttet over på de makroøkonomiske tal. Det betyder, at forhåbningerne om, at krisen på aktiemarkederne kunne holdes adskilt fra den »virkelige« økonomi, nu er bristet. Ifølge **Agro-Nyt's** kilder er døren åbnet for et samspil mellem krisen på aktiemarkederne, likviditetskriserne i bankverdenen, som følge af de store virksomhedssammenbrud, den voksende gældskrise internt i den amerikanske økonomi og den internationale finanskrise i **Tyrkiet**,

Argentina, Brasilien, Uruguay, Paraguay, Bolivia og **Venezuela**. Samlet er det opskriften på en systemkrise i det internationale betalings- og finanssystem, og den står på menuen i **august, september** og **oktober**. Samtidig vokser truslerne om en snarlig krig imod **Irak**. Der er lagt op til et meget varmt **efterår**.

McCain-Lieberman Kabalen

Franklin D. Roosevelts indgreb overfor depressionen i **30'erne** viste, hvor vigtigt et politisk instrument det amerikanske præsidentembede er. Ingen anden institution, hverken i **USA** eller **Europa**, havde tilstrækkelig magt til at bryde finansverdenens kvælertag på realøkonomien. Hver eneste af de økonomiske reformer, som Roosevelt gennemførte, blev mødt med indædt modstand fra banker og pengemænd på **Wall Street**. Og de benyttede sig af alle mulige fine og ufine politiske tricks, ikke mindst den betydelige indflydelse på de folkevalgte i **Kongressen** og **Senatet**, som de havde skaffet sig gennem rundhændede politiske bidrag. Men lige lidt hjalp det. Med massiv støtte fra et stort flertal i den amerikanske befolkning gennemførte Roosevelt de nødvendige reformer og satte gang i den kriseramte amerikanske økonomi.

I en serie kampagneskrifter har den demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** påpeget, at situationen i dag er nøjagtig den samme. Den internationale finanskrise vil naturligvis kræve et bredt favnende internationalt politisk samarbejde, men der findes ingen anden regering eller politisk magt på kloden, der kan erstatte det amerikanske præsidentembede, hvis en reorganisering af det internationale finanssystem og en genopbygning af verdensøkonomien skal være effektiv.

Lige her og nu er posten som USA's præsident som bekendt beklædt af **George W. Bush**, hvis personlige intellektuelle og politiske begrænsninger ikke længere kan betegnes som nogen statshemmelighed. Ikke desto mindre ville det være en fejltagelse at tro, at en reform kan gennemføres udenom **Det hvide Hus** eller vente til et valg eventuelt har løst problemet. Krisen er akut og kræver indgreb her og nu. Derfor må man se nærmere på de interne amerikanske politiske faktorer, der forhindrer præsident Bush i at gøre det, han burde gøre.

Siden **sommeren 2001** har næsten al politik i **Washington** roteret omkring en akse bestående af de to stærkt konservative senatorer, **Joseph Lieberman** og **John McCain**. Lieberman er demokrat og valgt i delstaten **Connecticut**, McCain er republikaner, valgt i **Arizona**. I weekenden den **4. juli 2001** mødtes de, under stor mediebevågenhed, på McCains ranch i Arizona for at diskutere et uformelt politisk samarbejde. Fra mødet blev der sendt et utvetydigt signal til Bush-regeringen om, at hvis den ikke fulgte de overordnede politiske oplæg, der kom fra kredsene omkring McCain og Lieberman, ville Bush allerede ved næste valg blive mødt af en uafhængig konservativ modkandidat – i lighed med **Ross Perot**, der i **1992** knuste **George Bush seniors** drømme om at blive genvalgt som præsident.

Det er denne McCain-Lieberman-akse, der har holdt Bush-regeringen fastlåst i en katastrofekurs mod et »clash of civilizations«, et »civilisationernes sammenstød. John McCain har været ubøjelig i sit krav til regeringen om en invasion af **Irak**. Det samme har Joseph Lieberman. Og begge har sikret en uforbeholden amerikansk politisk støtte

til Israels premierminister **Ariel Sharon**, uanset hvilke hårdhændede militære midler han måtte tage i anvendelse. Joseph Lieberman har desuden, som leder af de såkaldte »Nye Demokrater«, været garant for, at Bush-regeringen ikke ville komme under pres fra det **Demokratiske Parti** eller fra demokratiske kongresmedlemmer og senatorer, der pludselig fandt på at kræve en genoplivning af Franklin D. Roosevelts politik som et svar på den voksende finanskrisen.

Men McCain og Lieberman har også andre ting tilfælles. Begge har tætte kontakter til den amerikanske mafia. John McCain nærmest giftede sig ind i den, da han vendte hjem fra krigsfangelejren i **Nordvietnam**. Kort tid efter udskiftede han sin daværende kone med den **25-årige Cindy Hensley**, hvis far, **Jim Hensley**, havde skabt sig en **200 mio. dollars** stor formue ved at distribuere øl for den førende mafiaboss i de sydvestlige delstater, **Kemper Marley**. Marley havde fået tildelt den indbringende forretning af **Sam Bronfman**, der under forbudsperioden leverede spiritus fra den canadiske side af grænsen til **Meyer Lansky's** landsdækkende syndikat. Sønnen **Edgar Bronfman**, en af grundlæggerne af den stenrige kreds af canadiske og amerikanske pro-israelske lobbyister, der går under navnet **Mega**, er i dag en stor bidragsyder til både Liebermans og McCains politiske kampanjer. Umiddelbart efter **2. Verdenskrig** måtte McCains svigerfar og dennes bror, samt flere andre gangstere fra Kemper Marleys mafia i Arizona, en tur i fængsel for skatteunddragelse og en lang række andre forbrydelser. Efter at have startet sin politiske karriere med økonomisk hjælp fra svigerfar, sikrede John McCain sig senere finansiell støtte fra ejendomsspekulanten **Charles Keating**, der også finansierede den svindeldømte storspekulant **Michael Milken**. Keating spillede hovedrollen i de spekulations-skandaler, der i midten af **80'erne** knækkede hovedparten af de amerikanske sparekasser. McCain opnåede den tvivlsomme ære at tilhøre den gruppe af fem korrupte kongresmedlemmer, der smædefuldt blev kaldt »**The Keating Five**«.

Også Joseph Liebermans mafiaforbindelser kan det der med børsspekulation. **Michael Steinhardt**, Liebermans vigtigste politiske og økonomiske bagmand, var i **80'erne** og **90'erne** ejer og chef for en af **Wall Streets** mest aggressive spekulationsfonde, **Steinhardt Management**. Sammen med et andet spekulationsselskab, **Caxton Inc.**, forsøgte Steinhardt at sætte sig på hele den serie to-årige statsobligationer, der blev udstedt i **april 1991**. Operationen var dybt ulovlig, men Steinhardt slap mirakuløst med at betale **76 mio. dollars** i skatter og afgifter. Måske kom det ham til gode, at han på det tidspunkt var formand for det **Demokratiske Lederskabsråd, DLC**, hovedorganet for de såkaldte »Nye Demokrater« indenfor det Demokratiske Parti. Da Steinhardt i **1995** forlod formandsposten i protest imod **Bill Clinton** overlod han den til – Joe Lieberman. Det var Steinhardt, Lieberman og vicepræsident **Al Gore**, der i **september 1998** forsøgte at overtale Bill Clinton til at gå af som præsident pga. **Monica Lewinsky-affæren**. I sin selvbiografi: »*No Bull: My Life In and Out of Markets*« indrømmer Michael Steinhardt, at han før sit nuværende medlemskab af det Demokratiske Parti var

ivrig tilhænger af den stærkt højreorienterede republikanske guvernør og præsidentkandidat **Barry Goldwater**, samt ivrig bidragsyder til **William F. Buckley's** ligeså højreorienterede magasin *National Review*.

Michael Steinhardt har ikke det med smarte forretninger fra fremmede. Hans far, **Sol »Red« Steinhardt**, var den førende juvelhandler i **Meyer Lansky's** syndikat, og i **1959** måtte han en tur i fængsel for omfattende juveltyverier. »Red« Steinhardts nærmeste mafiaforbindelse var **Vincent »Jimmy Blue Eyes« Alo**, en lejemorder fra **Genova, Italien**, der tilfældigvis også var Lansky's forretningspartner i spillekasinoerne i **Havana, Cuba** og det nordlige **Florida**.

Joseph Liebermans politiske karriere blev sat på skinner, da han i **1988** blev valgt til det amerikanske senat med hjælp fra William F. Buckley. Buckley var en af bagmændene bag senator **Joe McCarthys** vanvittige antikommunistiske kampanje tilbage i **50'erne**. Skønt Buckley-familien var rundhåndet i deres støtte til Lieberman, havde han i de sidste måneder af valgkampen brug for flere kontanter. Derfor formidlede Buckley kontakt til **Jorge Mas Canosa**, daværende leder af den eksilcubanske forening, **CANF**, i **Miami, Florida**. CANF huser den sidste rest af gamle cubanske gangstere fra **Batista-tiden**. Her er folk fra den mislykkede invasion i **Svinebugten** i **1961** og gamle **CIA-agenter**, som har deltaget i adskillige mordforsøg på **Fidel Castro**. Mas Canosa og Buckley havde også en fælles ven i **E. Howard Hunt**, en af dem der brød ind i **Watergate-komplekset** for præsident **Nixon**.

Ifølge **Lyndon LaRouche** vil den hårdt tiltrængte genoplivning af Franklin D. Roosevelts politik være umulig, medmindre McCain-Liebermans nuværende jerngreb over den politiske proces i Washington brydes. Derfor har LaRouche's politiske kampagnemaskine startet distributionen af mere end **5 mio.** flyveblade, der beskriver McCains og Liebermans faktiske baggrund og politiske ståsted.

Den **29. juli** mødtes Det Demokratiske Lederskabsråd, **DLC**, i **New York**. Hovedtaler var Joseph Lieberman. Netop som han var i gang med en henstilling til til sine demokratiske kolleger om ikke at udnytte skandalerne på Wall Street til »populistiske udspil«, dukkede en kampagnemedarbejder fra LaRouche op udklædt i bedste mafiastil med sort skjorte, hvidt slips og hat med fjer i toppen. Han råbte til Lieberman: »Hej Joey. Det er **Vinnie »Water« Mocassino**. Jeg har en sæk penge til dig fra Steinhardt. Hvor skal jeg stille den?« Imens sang andre kampagnemedarbejdere satiriske sange om Lieberman. Mere end **5.000** flyveblade blev uddelt til mødedeltagerne og forbipasserende.

Flere detaljer om kampagnen mod McCain og Lieberman kan læses på **www.larouchein2004.com**